

bedst, ikke blot Flertallet, men ogsaa Mindretallet. Jeg er fuldstændig overbevist om, at den Tid kommer, hvor man bliver fæd af de Experimenteer, vi have været udfatte for fra Regjeringernes Side omtrent siden 1872. Disse Forsøg af den ene Regjering efter den anden paa at regere konstitutionelt uden Spor af Hensyntagen til Folkets store Flertal vil efterhaanden Folket i sin Helhed blive fæd af, man vil til Slutning komme til at sige: der var ingen Menighed om, at det var et Misgreb, en feil Veie, man var inde paa. Jeg paa- staar dermed ingenlunde, at Befolkningens Flerhed vil anerkjende Alt, hvad vi ønske, paa ingen mulig Maade. Naturligvis vil der blive forskjellige Meninger tilstede, men den Tid vil ganske sikkert komme, og det vil maaske ikke vare længe, da alle befindige Elementer i Befolkningen komme til en klar Erkjendelse af, at den Veie, som Ministerierne siden 1872 og navnlig det nuværende Ministerium har været inde paa, er en i høi Grad fordervelig og i høi Grad sørgelig og skadelig Veie. Der vil ganske sikkert komme den Tid, og det vil maaske ikke vare længe, da alle maadeholdne og rolige Elementer i Landet ville slaa sig sammen og foreslaa, at det, det først og fremmest gjælder om, er at have de Forfatningen ubrødeligt og ukrænkeligt.

Man er det jo ganske klart, at, dersom vi idag, forkaste den provisoriske Lov, vil Følgen deraf blive, at den Tilstand, vi have levet under fra den 12te April til Dato, forstættas, det vil sige, vi have ingenfomhelst Hjemmel for Afgifterne og for Skatternes Oprævning. Jeg gaar nemlig ud fra, at enten vi have en provisorisk Lov eller vi ingen have, er fuldstændigt ligegyldigt. Altsaa siger jeg: der sker ingen Forandring; jeg tillader mig udtryffeligt at bemærke det, fordi der efterhaanden fra flere Sider er kommen den Bemærkning frem, — og det er Noget, der ogsaa synes at skinne igjennem i Mindretallets Betænkning, ligesom det ogsaa kommer frem i Regjeringens Skrivelse til os, — at vi ved at gjøre dette Skridt, vi nu foreslaa Thinget at gjøre, skulde styrte Landet ud i en Tilstand, hvor der slet ingen Hjemmel var for Bevillingerne, og som var saa faotift og mørk, at man vidste ikke, hvad der kunde ske. Det gjøre vi ikke; der er ingen Forskjel paa den Tilstand, der fremkommer efter at den foreløbige Lov er forkastet, og den, som er tilstede forinden den foreløbige Lov forkastes. Med Hensyn til Realiteten er der fuldstændig den samme Hjemmel før som efter Forkastelsen, det vil sige den samme Mangel paa Hjemmel.

Men det er ganske sikkert, at vi ville vedblive at være i en Tilstand, hvor Ministeriet, altsaa Landets Regjering, er uden loelig Hjemmel, staar udenfor Loven. En saadan Tilstand anse vi for i høi Grad beklagelig og sørgelig, og derfor have vi ogsaa gjort, hvad vi kunne og maaske Mere end vi kunne, for at denne Tilstand kunde høre op. Vi have jo fra Foraaret Erfaring for, at Ministeriet ikke gjorde, hvad der efter vor Formening var Ministeriets Pligt, og hvad utvilsomt er blevet anerkjendt af andre Ministerier for at være Ministeriets Pligt. Jeg skal blot bede de Herre at gjenemlæse den Forhandling, som fandt Sted, da Spønede forelagde de to midlertidige Finantslove, som han gjorde i 1850 og 1852. Da udtalte han saa klart som Noget, at han maatte gjøre det og var forpligtet til at gjøre det; for overhoved at kunne fortsætte Regjeringen maatte han søge saadanne midlertidige Bevillinger tilveiebragte af Folkethinget. Men denne Regjering staar paa et helt nyt Standpunkt, den kender ikke nogenfomhelst Forpligtelse i saa Henseende. Den havde i Foraaret ikke Andet end det paa Sinde, at søge at umuliggjøre en midlertidig Bevilling. Efter hvad Regjeringen gjorde dengang, maatte vi gaa ud fra, at Regjeringen ikke havde omvendt sig siden Foraaret, og senere har det ogsaa vist sig, at der ikke har fundet nogen Forbedring Sted. Derfor har Flertallet i Udvalget indladt sig paa Underhandlinger med Mindretallet, om det ikke skulde være muligt at blive enig om at faae en midlertidig Bevilling, som man kunde enes om at foreslaa Regjeringen, og som Regjeringen da vel maatte formodes ikke godt at kunne modsætte sig. Det har imidlertid vist sig umuligt. De Forhandlinger, der ere førte og førte med megen Grundighed — de have været i 8—14 Dage — have førte til det Resultat, at man maatte opgive dem fra begge Sider. Vi have nemlig ment at kunne gaa til at give Regjeringen en midlertidig Lov af sædvanligt Indhold. En saadan Lov var det ganske vist ikke vor Sag at byde Regjeringen, og jeg skal ikke modsige, hvad det ærede Medlem for Veile Amt 2den Valgfreds (Berg) har sagt, at det egentlig nar tvilsomt, hvorvidt Folkethinget burde gjøre et saadant Skridt som at byde Regjeringen en saadan Bevilling. Imidlertid have vi anset det for rigtigst at gjøre det, men vi kunde ikke gaa videre end at byde en saadan Bevilling; thi at fravige den Praxis, som nu er 20—30 Aar gammel under Tryk af en provisorisk Lov, der endnu ikke er forkastet, navnlig paa den